

[Ragnhild Andersen.]

1953 — fremsatte mit parti forslag indeholdende de samme synspunkter og de samme ændringer, som vi foreslår i dag, og vi havde allerede da tidligere fremsat de samme ændringsforslag.

Når vi altså vender tilbage til dette forslag, kommer med det igen og igen, skyldes det den simple kendsgerning, at der i mellemtiden ikke er sket nogen som helst forbedring eller ændring, der har rettet ved det forhold, at det store flertal af enlige mødre og enker i vort land slet ikke får den støtte og hjælp, som de har behov for. Det er en kendsgerning, at samfundet i allerhøjeste grad overlader til disse mødre alene at føre en meget vanskelig, en ofte fortvivlet og i nogle tilfælde endda håbløs kamp for at skabe et hjem for deres børn, som rummer tryghed og glæde, og hvor savnet af faderen — for det er jo i reglen mødrene, der bliver alene — ikke føles for tungt og ikke sætter sit præg på børnene. I mange tilfælde er som nævnt mødrenes kamp håbløs, fordi økonomien er for ringe, fordi det alene beror på hende selv at klare alle vanskelighederne.

Det er tillige en kendsgerning, at da der sidst, nemlig i foråret, blev ændret ved den lovgivning, som fastsætter reglerne for, hvornår det offentlige vil udbetale bidraget til moderen, var der tale om en forringelse, idet indtægtsgrænserne ved den lejlighed blev sat ned fra 6 210 kr. til 6 090 kr. i København, fra 5 470 kr. til 5 370 kr. i kommunegruppe II, altså i købstæderne, og fra 4 590 kr. til 4 500 kr. i kommunegruppe III.

Ved denne lejlighed rettede jeg på mit partis vegne det spørgsmål til socialministeren, om han fandt denne faktiske forringelse for de enlige mødre forsvarlig, hvortil ministeren svarede, at han havde sin opmærksomhed henvendt på spørgsmålet. Siden da er gået mange måneder, og der er fra regeringens hånd ikke kommet noget forslag om ændringer eller forbedringer for de enlige mødre. Det er ganske vist i lighed med i fjor foreslået, at den ydelse på 100 kr., regeringens anbefaler at udbetale som eengangshjælp til enlige rentemodtagere, også kan udbetales til de mødre, hvis indtægter befinder sig under indtægts-

grænserne — jeg har allerede nævnt, hvor lave disse indtægtsgrænser er i de tre kommunegrupper — og denne hjælp er naturligvis en håndsrekning, men kun til en lille del af mødrene. Det skal være sagt, at det er til de dårligst stillede, men det er dog kun til en begrænset del af mødrene, og det er lige så rigtigt, at der er masser af kvinder, hvis indtægter ligger over de nævnte, som jo i hovedstaden kun er 6 090 kr., der har krav på samfundets støtte og hjælp. Når jeg tillader mig at sige krav på, vil jeg gerne henvise til, at de sorger, kvaler og store økonomiske bryderier, enkerne og de enlige mødre må slås med, ikke alene rammer kvinderne selv, men i allerhøjeste grad går ud over børnene. Alle erfaringer fra det levende liv viser og fortæller om, at mere end nogen anden kategori af forsørgerne i vort land har de enlige mødre og enkerne behov for hjælp til børnene, til børnenes uddannelse, til mødrenes egen uddannelse, til bedre boligforhold, i det hele taget til at leve et tryggere og bedre liv.

Når mit parti møder med denne opfattelse, skal man ikke i det høje ting tro, at det er nogen tilfældighed. Selvom spørgsmålet her faktisk har vakt så ringe interesse og forståelse, som tilfældet er, må det siges, at mit parti i denne henseende er enigt med størstedelen af befolkningen. Gang på gang kan man læse i landets aviser om sørgelige begivenheder, som har ramt disse hjem, og det hænder da også, at et hjertesuk over den manglende lovgivning på disse områder finder vej til avisernes spalter. Det hænder, at der bliver sagt, at det ikke var mødrenes egen skyld, at det gik, som det gik, men at vi bør have en lovgivning, der er betydeligt mere imødekommende overfor disse vanskelig stillede kvinder. Læger, socialhjælpere, sociale udvalg og ikke mindst mødrehjælpen kan tale med om både fattigdom og nød, om vanskeligheder med børnene, om sygelige børn, nervøse børn, om dårlige boligforhold for disse mange familier.

Vort forslag i dag er ikke udtryk for, at vi mener, alle spørgsmål er løst, når det bliver gennemført. Nej, når det første spørgsmål er løst om indtægtsgrænserne, må man ganske umiddelbart tage fat på endnu en lang række forbedringer, som de enlige mødre trænger til. Men når vi endnu